

Калі бастуюць бібліятэкары

Бібліятэкары — народ ціхі, інтэлігентны, мітынгаваць не навучаны. Гэта было адразу відаць па тым, як яны сціпла туліліся па кутках на пачатку мітыngu ля бібліятэкі імя У. І. Леніна ў падтрымку ўсесаюзнай акцыі ў абарону культуры.

Ціхія, прыемныя жанчыны... Якім жа плачэўным павінен быць стан бібліятэчнай справы, каб прымусіць іх выйсці на мітынг з плакатамі. Ды й плакаты «прафесіянальнай накіраванасці» — усё больш цытаты. Напрыклад: «Дзе знішчаюць кнігі, там знішчаюць людзей» (Р. Брэдберы). Вельмі слушна.

Людзей за нядоўгую гісторыю нашай дзяржавы знішчана — не злічыць. Кніг — таксама. Толькі людзей у наш перабудовачны час патрохі рэабілітуюць, а кнігі працягваюць гінуць. Яны гніюць у сырых скляпах, гараць, з-за адсутнасці месца звальваюцца на падлогу. У Ленінскай бібліятэцы гінуць унікальныя падшыўкі газет мінулага стагоддзя...

На мітыngu выступалі работнікі бібліятэкі імя У. І. Леніна І. А. Прылішч, Т. І. Рошчына, В. А. Ляонава, аспірант з Масквы Р. Матульскі, загадчык аддзела бібліятэкі АН БССР А. П. Фурс, адна са старэйшых чытачак В. П. Лабанава, іншыя. Яны гаварылі і пра гаротны стан бібліятэк, і пра жабрацкую зарплату бібліятэкараў, і пра раўнадушша і бездапаможнасць улад.

Ці дапаможа прыцягнуць увагу грамадскасці да ўсяго гэтага 5-мінутная забастоўка? Ніхто ў гэтым не ўпэўнены. Пра што сведчыць нават адзін з плакатаў: «5 мінут?! А што далей???»

Але надзея ёсць. І вылілася яна ў звароце да Вярхоўнага Савета БССР, прынятым на мітыngu.

Апошняя надзея?

А. БЯРСУДСКІ.